

Derimod benægter jeg ikke, at der kan være Tilfælde, hvor den ældre Beregning kan være til Fordel for Boet; men der vil den ogsaa blive brugt, for saa vidt det overhovedet er muligt at bruge den.

Mellemann: Jeg beklager, hvis jeg ikke har udtalt mig tilstrækkelig tydelig; men det Tilfælde, jeg har stillet op, er netop ikke et Tilfælde, hvor Boet kan blive ekstraderet til Arvingerne efter de ældre Regler, idet det først er den ny Skiftelov, som giver Ret dertil. Nu kommer altsaa den ny Skiftelov og giver Afgang til Extradition; men da de nye Gebyrbestemmelser ikke skulle anvendes paa de gamle Boer, saa vil man, skjøndt man forlanger Extradition efter den ny Skiftelov, dog ikke derved faae Afgang til Sportulering efter den ny Gebyrlø, men falde ind under de ældre Sportuleringsregler.

Orenboll: Jeg vil dog tillade mig en lille Bemærkning for nærmere at opklare den Antydning, der kom fra det sidste ærede Medlem med Hensyn til Beregningen af Extraditionsgebyret. Det ærede Medlem nævnte et meget plausibelt Exempel paa, hvorledes Gebyret efter den nye Lov kan blive mange Gange større end efter den ældre; men dette finder netop kun Sted i Boer med en meget stor Formuemasse; i almindelige Boer, i alle Boer paa under 24,000 Rd. vil man have et langt ringere Gebyr efter den nye end efter den ældre Lov. Grunden dertil er, at efter Sportelreglementets § 92 er Extraditionsgebyret kun beregnet som Indtægt for den paa-gjærdende Skifteforvalter og ikke som Indtægt for Statskassen, hvorfor der er fastsat et Maximum af 160 Rd., ud over hvilken Sum Extraditionsgebyret ikke maa gaa. Indenfor denne Grænse beregnes Gebyret til Halvdelen af Skiftesalaret. De Herrer ville altsaa se, at i alle Boer under 24,000 Rd. vil Gebyret blive langt mindre efter den nye Lov end efter den gamle, medens Forholdet meget rigtigt, som det ærede Medlem ansatte, i Boer, der have en Formuemasse af 80,000 Rd., vil stille sig anderledes. Jeg tror imidlertid med den høitærede Finanzminister, at Folk i saadanne Tilfælde vel vilde være sig forkomme ind paa at betale et høiere Gebyr.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen, og man gik til Afstemning, hvorved

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling

vedtoges enstemmig med 38 Stemmer.

Formanden: Da der ikke fremkommer Forslag om Udvalgs Nedsættelse, gaar Sagen saa-

ledes umiddelbart til 2den Behandling. Jeg beider ærede Medlemmer, der ville stille Vndringsforslag, om at gjøre dette snart, da Sagen rimeligvis vil komme til 2den Behandling om temmelig kort Tid.

Man gik derpaa til den næste Sag paa Dagsordenen, som var:

Første Behandling af:
Forslag til Lov om Skifte af Dødsbo og Fællesbo m. v.
(Forslaget findes i Tillæg C, Spalte 33 ff.)

Mellemann: Dette Forslag er en gammel Bekjendt; det foreligger jo væsentlig for Thinget i samme Skikkelse, hvori det blev vedtaget i Fjor. De Vndringer, Forslaget er undergaaet i Mar i det andet Thing, ere uden nogen som helst væsentlig Betydning og kunne ikke i mindste Maade forandre Thingets Mening om Lovforslaget i det Hele. Det er dels Vndringer, der kun sigte til at tydeliggjøre, hvad der i Forveien var Meningen, dels er det rene Sprogforbedringer, som Ingen kan have Noget imod. Det forekommer mig derfor, at der ikke for dette Thing kan være Grund til mere at offre lange Overveelser paa dette Forslag.

Adler: Det er jo ganske sikkert, at dette Lovforslag er en gammel Bekjendt for Thinget, og det har gjennemløbet saa mange Stadier, at det er urimeligt at tage Ordet, naar man da ikke finder et Punkt af en saadan Vigtighed, at man ikke kan lade det gaa forbi, uden at bringe det under Omtale. Jeg tilstaar imidlertid, at et saadant Punkt findes for mig i det foreliggende Lovforslag, og skjøndt det allerede har været underkastet Debat tidligere, kan jeg dog, ikke unblade at tage det op paany, ligesom jeg, navnlig hvis jeg skulde finde Sympathi derfor hos ærede Medlemmer, vil stille de fornødne Vndringsforslag. Det Punkt, jeg sigter til, er Lovforslagets § 51—52, hvor der handles om det Tilfælde, at Boet overtages af Arvingerne, idet Arv og Gjæld vedgaaes. Der er truffet mange Bestemmelser for at sikke de umyndige og fraværende Arvingers Ret, og der mangler heller ikke Bestemmelser, der sigte til at sikke Kreditorernes Ret; men med Hensyn til dette Sidste mener jeg dog, der her er en væsentlig Mangel, som kan blive til stor Skade efter den store Udvikling, Krediten har taget. I § 52 findes en Bestemmelse, hvorefter Boet ikke maa deles mellem Arvingerne, uden at de anmeldte Kreditorer samtykke dertil, naar de ikke fyldestgøres, eller hvis der ikke stilles dem Sikkerhed for, at de ville blive fyldestgjorte. I § 58 omhandles et lignende Tilfælde, nemlig hvor Boet er overgivet til den Længstlevende; i saa Fald kan Skifteretten gribe ind, naar man befrygter, at den Længst-